

Hétfő éjjel, úgy tizenegy óra felé bekapcsoltam a televíziót, és nyomban megláttam a monitoron a főszerkesztőmet. Hirtelenjében arra gondoltam, megint valami pert akasztottak a nyakunkba, mert mostanában volt jogi procedúránk bőséggel, folytattunk mi pereskedést magánszemélyekkel, de még a kormányval is. Pesti főszerkesztőmet láttam a televízióban, aki azonban nem valamely peres ügyről, hanem éppen arról beszélt, hogy fogalma sincsen, ki dobott kézigránátot a szerkesztőség hólatyokos udvarára. Ez történt ugyanis hétfőn este. A Rezső téri ház előtt, hol egyébként kicsiny nyomda is üzemel, lelassított egy autó, abból meg kiugrott egy fürge ember, és bedobta az udvarra a kézigránátot, amely rendeltésszerűen robbant is, majd a férfiu visszaugrott az autóbó, mely elrobogott vele. Az Élet és Irodalomban csütörtökönként tartják a heti értekezleteket, ilyenkor általában bent vagyunk mindannyian, mondjuk, Bakács Tibor Settenkedő rendszeresen késik. Csak azért mondom ezt, mert egy jó csütörtökön föl lehetett volna robbantani valamelyik szerkesztőt, Váncsát, Tarnói Gabit, vagy Szira Petit, akinek a napokban született gyermeke, netán Judit nénit, a gépirónkat. Ha például hónap elejére, úgy tizedike tájkára tervezik a

Szív Ernő

Kézigránát

robbantás időpontját, jó néhány arra érdemes szerzőt is át lehetett volna segíteni az élet túlfelére, ilyenkor van ugyanis a honorfizetés, és bár az És túl sokat nem fizet, viszont ezt az utóbbi időkben rendszeresen és megbízhatóan teszi, tehát a szerző jön, elidőzik csöppet a latyakos udvaron, arra gondol, hogy ennyiért nem ír többé cikket, verset, riportot, ám egy hónap múlva ugyanígy jön a kicsi pénzért. Például december huszonkettedikén karácsonyozott a lap, meghívta az összes kedves, meg problematikus szerzőjét, jó sokan el is jöttek, közéjük hajtani egy kis troitit, az lett volna csak a igazi fogás. Föl lehetett volna robbantani Esterházy Péter trót, aki a legnépszerűbb élő magyarnak választatott december hónapban. Vagy éppen Megyesi Gusztávot lehetett volna egyenesen apró, testi darabokra szorttrozni, akinek meg, például, Pulitzer medalonja is van, bár bizonyos körökben, mint tudjuk, ez egyáltalán nem érdem, sőt. Parti Nagy Lajost, kinél jobban és élvezetesebben magyarul magyar nem beszél a honban, hát őt is likvidálni le-

hetett volna némi odafigyeléssel. A hívó Pályi András, a szelid Györe Balázst, a posztmodern Garaczi Lácit, az újhaldas Lengyel Balázst, és az ateista Eörsi Istvánt is el lehetett volna intézni szépen egy füst alatt, hogy csak néhány példát említsek. Hanem hát a fiúk vigyáztak azért. Nem robbantottak föl senkit, csupán csak üzentek, mintha egyébként lenne értékelhető üzenete egy ilyen aljas karlendítésnek. Hát mit üzen az a gránát? Hogy féljetek? Hogy ezentúl ne trjatok ilyen meg olyan cikkeket, mert különben tényleg fölrobbantok?! Igazából nem is értem. Mert olyan nagyon megjedni senki sem fog. Nem lesz más a mondat, a tördelés, a címlap, és nem lesz más a hangvétel sem. Viszont az kétségtelen, hogy egy ilyen robbantás hoz néhány újabb olvasót, előfizetőt. Nem mintha bármelyik szerkesztőség vágya is ilyen reklámra. Nyilván az lenne a legjobb, ha egy sérített szerző csinálta volna, a századik visszautastított verse után. Attól tartok azonban nem az. Tanulság nincs. A Rezső téren a kollégák teszik a dolgukat tovább.